

Obsah

ZIMNÍ PŘÍRODA...	3
TANCE ZPÁTKY NA MĚSTĚ.....	4
CO SE DĚLÁ S PŘEDŠKOLÁČKY	5
VÍKENDOVKA DRACI Z MAJÁKU	6
JAK V DĚTECH PROBUDIT ZÁJEM O SPORT	8
„ČAUKY, MŇAUKY“ - VÝLET DO KOČIČÍ KAVÁRNY	10
STUDENTKY POMOCNICE NA MAJÁKU.....	12
PC KROUŽKY A LEGOROBOTIKA NA ŠUMBARKU	13
PUTOVÁNÍ ZA HVĚZDOU	14
AHOJ, VŠICHNI!	16
POHODOVÉ VÁNOČNÍ ZÁPOLENÍ V PINCI	17
NEVIDITELNÁ VÝSTAVA.....	19
8. PROSINEC	21
BŮH MU DAL MOUDROST A PROZÍRAVOST A SRDCE VELKÉ JAKO MOŘSKÉ POBŘEŽÍ.....	22

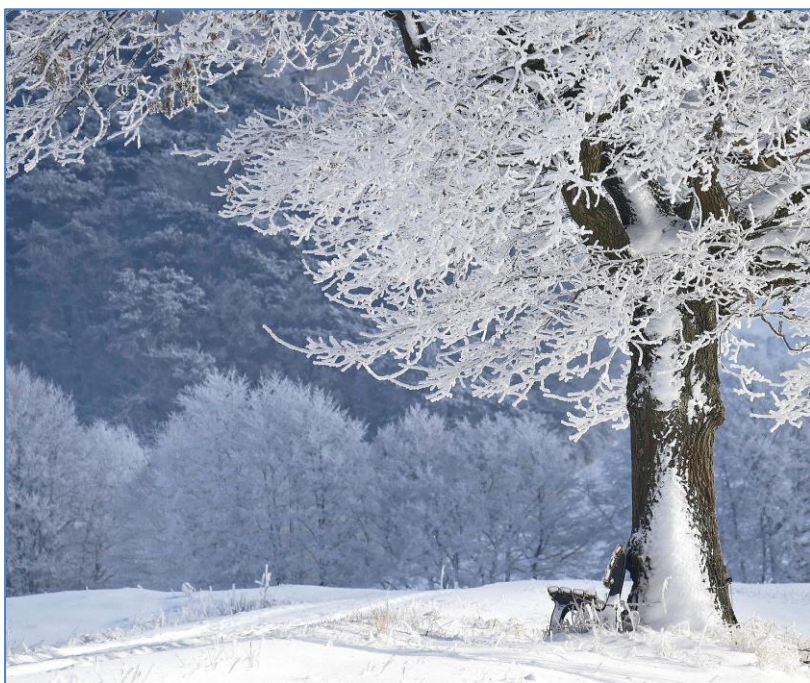
ZIMNÍ PŘÍRODA...

„Přišel čas, kdy bychom se na chvíli měli zastavit a zklidnit, zimní čas...“

Výlety do přírody mne osvobozují od starostí všedního dne a nabíjejí novou energií, vydejme se proto na procházku a poznejme krásy naší přírody i v zimním období. Období, ve kterém se zklidnila a ulehla k odpočinku i matka příroda, období, kdy krajinu pokrývá čerstvě nasněžený sníh, příjemně křupající pod nohama. Jen se rozhlédněte kolem sebe, vlaštovky už dávno odletěly do teplých krajín, divoká prasata leží zahrabaná v norách a veverky si hoví v dutinách stromů. Všechno je zbarveno a zahaleno do bíla, na slunci se třpytí jako dýmky, tmavé kmeny stromů pocukrované bílou pokrývkou, ten zvláštní klid a ticho ve mně navozuje pocit míru a harmonie. Při svých toulkách nezapomeňte vzít mrkev či jablko, třeba cestou narazíte na nějaký ten krmelec a můžete obdarovat zvířátka.

Cítíte to? Tu mrazivou, vlhkou vůni ve vzduchu? Tak na co ještě čekáte?

Pavel Toman

TANCE ZPÁTKY NA MĚSTĚ

V tomto školním roce (2022/23) se nám vrátily tance na pobočku město. O toto znovuoobnovení se postarala naše kolegyně a lektorka těchto tanečních kroužků Nikol. Během své rodičovské dovolené se věnuje dvakrát týdně převážně děvčatům, které se chtějí ve svém volném čase věnovat tanci a pohybu.

V nabídce tedy máme dva kroužky—zumbu a hip hop (street dance). Oba kroužky jsou po prvním pololetí plné, o čemž jistě svědčí také fakt, že v úterky, kdy kroužky probíhají, panu vrátnému nestačí ani třicet řádků v docházce pro zápis příchozích dívek.

Všechny tyto tanečnice, které poctivě trénují, čeká první zkouška v podobě vystoupení jako celku. Jedná se o vystoupení pro rodiče a následně také o vystoupení na naší pobočkové akci, kterou je karneval, konající se na konci února. Já osobně pevně věřím, že se děvčatům vystoupení podaří a poskytnou jim motivaci k dalšímu trénování a případnému vystupování.

Tomáš

CO SE DĚLÁ S PŘEDŠKOLÁČKY

Náš rozvrh na pobočce Maják na „starém“ Šumbarku jsme obohatilo dopolední volnočasové aktivity pro děti předškolního věku. Jedná se o děti ve věku 3 – 6 let, které pravidelně navštěvují mateřskou školu U Jeslí a Okružní.

Každé úterý k nám přicházejí děti z mateřské školy Okružní. Třikrát do měsíce jsou pro děti na naší pobočce Maják připraveny pohybové aktivity. Cílem této aktivity je rozvíjet u dětí fyzickou zdatnost (chůze, běh, lezení aj.) a také zlepšit koordinaci pohybů procvičením všech svalových skupin. Na začátku každé hodiny pravidelně probíhá rozcvička na protažení celého těla. Poté následují kolektivní hry, které posilují nejen fyzickou zdatnost, ale také smysl pro tým a kamarádství. Jedenkrát za měsíc tyto děti docházejí na naši sesterskou šumbarskou pobočku, kde je pro ně připravena činnost se stavebnicí lego. Děti si vyrábějí modely podle návodu nebo své vlastní fantazie. Práce s legem rozvíjí u dětí jejich kreativitu a tvůrčí myšlení.

Pravidelně ve čtvrtek k nám přicházejí děti z mateřské školy U Jeslí. Taktéž pro ně jsou připraveny pohybové aktivity. S dětmi hrajeme pohybovou hru semafor- děti se stanou účastníky silničního provozu. V této hře je učíme, jak se mají chovat na světelné křižovatce či na světelném přechodu. Po této hře mají děti možnost to, co se naučily, si samy vyzkoušet na vozítkách, které slouží pro zlepšení koordinace pohybu. Mezi oblíbené hry u dětí patří také pohybové pexeso. Touto hrou se děti učí poznávat nová zvířata a rychle zareagovat při hledání stejného dílu pexesa.

Podle závěrečného hodnocení dětí je vidět, že se jim připravované aktivity líbí. Děti k nám rády docházejí a doufáme, že se s nimi časem stanou naši klienti.

Nikola

VÍKENDOVKA DRACI Z MAJÁKU

Také v tomto školním roce se na podzim uskutečnila již tradiční víkendovka s tematikou draků. Po úvodní modlitbě a společné večeři se mládežníci pustili do stavění draků typu hvězda. Celkem si s jejich výrobou a výzdobou vyhráli a strávili přitom dost času. Poté byl ještě kratší program v tělocvičně a v herně a samozřejmě nesmělo chybět promítání filmu na dobrou noc. Vzhledem k tomu, že děti vybraly film Avatar, tak se večerka trochu protáhla... Ráno nás přivítalo chladné a deštivé počasí, takže jsme usoudili, že pro tentokrát nemá cenu brát s sebou draky na výlet. Nicméně i přesto jsme vyrazili vlakem do Beskyd do Hrádku, odkud jsme se vydali na svůj oblíbený okruh přes Filipku do Návsí. V předchozích letech jsme vždy pouštěli vyrobené draky na louce u horské chaty Hrádek, což jsme v tomto případě museli oželeť, jelikož počasí nám opravdu nepřálo. Během prvních 2-3 km jsme celkem slušně promokli a promrzli, tak jsme se pak rádi ohřáli na chatě Hrádek. Déšť naštěstí ustával a začalo být snesitelněji, čehož jsme využili k přesunu na Filipku. Po další pauze strávené v teple chaty jsme se vydali na závěrečné 4 km za „relativně dobrého počasí“, což byl příhodný čas na oblíbené hry „na nálety“ a „na svobodu“, které si děcka

s chutí zahrála. No a při zpáteční cestě vlakem už začaly místy probleskovat první paprsky zapadajícího slunce, takže konec dobrý, všechno dobré. I přes všechny nepřízně putování se víkendovka dětem samozřejmě moc líbila a těší se na další obdobnou akci, kterou by mohla být zimní víkendovka s tradičním výstupem na Lysou horu.

Bohr

JAK V DĚTECH PROBUDIT ZÁJEM O SPORT

V posledních letech stále častěji bijí lékaři na poplach a varují před nárůstem dětské obezity, ale i zdravotních problémů, které se dříve vyskytovaly výjimečně, jako například bolesti pohybového aparátu či potíže s dýcháním. Odborníci se shodují, že za vším stojí především nedostatek pohybu a vše se i v poslední době zhoršilo v důsledku pandemie koronaviru. Jak tento trend zvrátit a v dětech opět probudit zájem o sport?

Podle mnohých sportovních psychologů bychom se v tomto směru měli inspirovat Norskem, kde 93 % dětí sportuje, a je to i tím, že do 12 let si všichni kladou za cíl, aby sport děti bavil a soutěžení tak nechávají až na vyšší věk. Důležité je pěstovat v nich týmového ducha namísto soutěživosti. Podstatný vliv má i další neblahý trend dnešní doby, kterým je určitá izolovanost. Velké množství dětí žije ve virtuálním světě a chybí jim sociální kontakt, nyní víc než kdy dřív. Je potřeba naučit děti sportovat a vytvořit jim základ ke zdravému životnímu stylu. Všeestranně pohybové nesoutěžní kroužky tak mohou být jedním z řešení celé situace, neboť sport hraje významnou roli při utváření společnosti a pomáhá v mnoha ohledech. Hlavně kolektivní sporty formují týmového ducha a vznikají zde často i velká přátelství na celý život.

Nejmenší děti by měly ve sportu vidět především hru, a teprve postupně tyto aktivity proměňovat v řízené tréninky. Odborníci tvrdí, že mladší děti by se měly nějaké pohybové aktivitě věnovat 5 hodin denně. Zdá se to hodně, ale každý pohyb se počítá. Klíčovou roli při motivování dětí k pohybu hrají rodiče, kteří pro své ratolesti představují první vzory, od kterých přebírají jejich životní styl. Přístup celé rodiny ke sportu hraje hlavní roli v tom, jaký vztah k pohybu si dítě buduje. Pokud rodiče sami fyzické aktivity nevyhledávají a ani aktivně dětem nenabízejí pohybové kroužky, děti si ani neuvědomují, že jim něco chybí. Naopak pro děti z aktivních rodin je dostatek pohybu úplně přirozený. Zároveň ale pozor na to, aby si rodič prostřednictvím dítěte nekompenzoval nějaký svůj neuskutečněný sen, to by časem mohlo naopak vést k určité demotivaci.

Pohyb by dítě mělo považovat za přirozenou součást života a ne něco, co mu brání v zábavě. Zřetel je třeba brát i na osobnost dítěte, neboť každé je jiné, a zároveň se vyvarovat jeho přetěžování. Rodiče mají totiž občas tendenci děti zahrnout přílišným množstvím aktivit a zapomínají, že potřebují i nějaký svůj prostor a čas na odpočinek. Každé dítě má předpoklady pro jiný sport. Pochopení toho, jaký je vaše dítě typ, je zásadní i pro správnou volbu motivace. Introverti a extroverti mají každý předpoklady pro zcela jiné sporty. Proto je důležité s dětmi probrat různé možnosti pohybových aktivit, a v případě, že ani dítě neví, pro jaký sport se rozhodnout, dát mu možnost si tzv. osahat různé druhy pohybu. Nabídka různých aktivit pro děti včetně sportovních kroužků a táborů je opravdu široká, některé jsou pořádány přímo školou, jiné jsou v okolí bydliště.

Ať už si dítě najde cestu k jakémukoliv sportu, vždy oceňujte jeho snahu, nekritizujte ho, nesrovnávejte. Účastní se dítě soutěže a neskončí na stupních vítězů? Dejte mu najevo, že to nevadí, důležitá je účast a snaha překonávat svou komfortní zónu. Prohra není nic špatného, naopak učí dítě zdolávat nezdary, které ho v životě, i přes veškerou snahu se jim vyhnout, čekají.

Sport vyžaduje trpělivost a disciplínu, i zde by měli jít rodiče příkladem. I když dětské tréninky a zápasy kladou vysoké nároky na jejich čas, je důležité s ním v rozvrhu počítat úplně stejně, jako s ním počítá dítě.

Funguje pochvala, pozitivní reakce na snahu dítěte, tedy vnitřní motivace. U dětí je důležité snahu akcentovat, občas je vhodné zlehka nutit, poškádlit, ale vyhnout se přílišnému vynucování.

Není tedy sporu o tom, že pravidelné sportování má pozitivní vliv na fyziku i psychiku dítěte. Při sportu dochází i k odbourávání stresových hormonů a vylučování endorfinů, dopaminu, dítě se tedy cítí spokojené samo se sebou a šťastné, následná relaxace zase snižuje úzkost.

Proto rodiče a prarodiče, jděte dětem příkladem, hýbe-li se celá rodina, bude se hýbat i její nejmladší člen. Pokud to z nějakého důvodu není možné, pak se snažte, aby dítě trávilo nějaký čas v blízkosti sportovního prostředí. Děti nasávají okolní vjemy, takže je velká pravděpodobnost, že se na něj přenese nadšení těch, kteří daný sport provozují.

Tonda

„ČAUKY, MŇAUKY“ - VÝLET DO KOČIČÍ KAVÁRNY

V rámci kroužku Malý chovatel jsme se vydali do jedné z kaváren. Možná si říkáte: Proč by děti měly chtít jít zrovna do kavárny? Ona to totiž není jen tak ledajaká kavárna, je to totiž kočičí kavárna. Ano, čtete správně.

Jedná se opravdu o kočičí kavárnu, kde si můžete užít rodinnou atmosféru doplněnou o kočičí společnost. S dětmi jsme se tam vydali před Vánoci za odměnu, jak hezky pracují v kroužku.

Společně jsme si naplánovali termín a cestu, jak se na místo dostaneme a ještě před návštěvou jsme se společně podívali na pravidla kavárny, která jsme našli na jejich webových stránkách, jako např. neběhat, nekřičet anebo netahat kočky apod.

Vyrazili jsme tedy společně z Havířova do Ostravy na Hranečník, odtud jsme pokračovali trolejbusem číslo 107 na zastávku Konzervatoř, kavárna je doslova za rohem na ulici Nádražní 46.

Měli jsme zde zarezervovaný stůl, abychom měli jistotu, že se budeme mít kam usadit. Po příchodu nás přivítala velmi milá obsluha, která nás zavedla k našemu stolu.

Děti nahlédly do nabídky kavárny a jejich volba byla jasná, horká čokoláda se šlehačkou a „maršmelouny“. Já jsem si objednala svůj oblíbený nápoj Čaukymňaukycafe, šálek kávy s mléčnou pěnou s kočičími oušky a skořicovým posypem, nebyla jsem zde totiž poprvé.

Děti byly velmi nadšené, a to hlavně z kočičí společnosti, kdy některé kočky neváhaly a přišly navštívit i náš stůl (pokud budete mít štěstí, tak se nějaká kočička možná uvelebí na Vašem klíně). Kočky byly velmi kontaktní, nechaly se hladit a drbat. Společně jsme pak přispěli do kasičky pro kočky i pár korunkami. Avšak čas byl neúprosný a museli jsme se vydat na cestu zpět.

Určitě jsme tady nebyli naposledy, a pokud máte i vy rádi zvířátka, tak doporučujeme se zde podívat a odpočinout si od všeho stresu v milé společnosti kočičích společníků.
Lucie F.

STUDENTKY POMOCNICE NA MAJÁKU

I v letošním školním roce na naší pobočce Maják, která se nachází v okrajové části města Havířova, přibyla spousta nových dětí. Nejvíce jich je z romských rodin, ale přibývají i děti z Ukrajiny. Pro děti z Ukrajiny se tak Šumbark stává dočasným klidným pobytovým místem. Vztahy s dětmi z Ukrajiny a jejich rodinami jsou přátelské. I z našich českých dětí, romských dětí a dětí, které k nám přijely z Ukrajiny, se stávají kamarádi, navzájem si pomáhají a dokáží spolu dobře komunikovat. Cizí jazyk dětem problémy nedělá. Ani já bych nevěřila, že ještě pár let před odchodem do důchodu ve své práci při komunikaci s dětmi a jejich rodinnými příslušníky použiju ruský jazyk, který jsem se kdysi dávno učila na základní a střední škole.

S dětmi, které k nám pravidelně docházejí na volnočasové kroužky, pomáhají tři děvčata, studentky – externistky. Každá z nich má talent na něco jiného.

Lili je studentkou střední školy v Havířově – Suché. Poprvé se u nás objevila v loňském školním roce na praxi. Naše děti si oblíbila. I naše děti ji mají rády. A tak k nám začala pravidelně docházet a pomáhat s dětmi v pěveckém kroužku. Lili krásně zpívá a umístila se mezi třemi nejlepšími v soutěži „Ukaž, co umíš“ v Opavě. Děti k ní do kroužku rády chodí. Už během týdne se na ni ptají, kdy zase přijde. S Lili si mohou děti zaspívat své oblíbené písničky, naučit se nové a ve zpěvu se zdokonalit. Jak se jim to povede, už záleží jen na dětech a jejich docházce do pěveckého kroužku.

Druhou naší externistkou je Míša. Míša k nám docházela už jako malá po škole do volnočasových aktivit. Nejvíce si oblíbila taneční kroužky. S našimi děvčaty tak vystupovala na různých soutěžích, vystoupeních na plesech, ale i v České televizi. A to v ní zůstalo. Dnes vede děvčata v moderních a romských tancích. O oba kroužky je ze strany děvčat velký zájem.

Tou třetí je Anička. Studuje na gymnáziu v Havířově a poprvé se u nás na Majáku objevila na letních příměstských táborech. Má moc dobré srdíčko a je skromná. Umí hrát na kytaru, s dětmi si povídá

a hraje zábavné a logické hry. Hodně se věnuje dětem, které trpí nějakou poruchou, třeba poruchou řeči anebo jsou pomalejší.

Všechna tři děvčata jsou moc šikovná a já jsem ráda, že k nám pravidelně docházejí a pomáhají nám při práci s dětmi. Touto cestou bych jim všem třem chtěla poděkovat. Doufám, že se jim u nás na pobočce Maják líbí, získají nové zkušenosti při práci s dětmi, které se jim mohou v životě hodit.

Jana

PC KROUŽKY A LEGOROBOTIKA NA ŠUMBARKU

Ahoj! Jmenuji se Richard, je mi 23 let. Mimo Taekwonda se zabývám také Legorobotikou a počítačovými technologiemi. Ve středisku máme od tohoto roku krásnou novou a výkonnou počítačovou učebnu, pořízenou z projektu ITI OVA Odborné učebny v CSVČ sv. Jana Boska v Havířově, kde s dětmi můžeme dělat různé věci: programování, vytváření různých 3D objektů, hraní různých her, ale také samotnou práci s počítačem - seznámení z čeho se skládá, co všechno počítač obsahuje a správné používání jeho programů. Děti se seznámily s Microsoft office, o kterém některé vůbec nic nevěděly. V PC kroužku si to mohli pořádně vyzkoušet.

Co se týče Legorobotiky, máme teď nové stavebnice LEGO, z kterých si děti mohou sami postavit nějakého robota, nebo zde máme také Lego vláček, který se ovládá přestablet nebo mobilní telefon, velké Lego offroad auto, které je také na dálkové ovládání pomocí aplikace. Složitější už jsou samotné roboty od firmy DJI, která jsou světovým výrobcem dronů. Hádáte správně, nebyli bychom to my, abychom si také jeden kvalitní dron nepořídili.

Ríša

PUTOVÁNÍ ZA HVĚZDOU

Nový rok, nový začátek. Tak se to alespoň traduje. S blížícím se Silvestrem si všichni postupně rekapitulujeme uplynulý rok nebo i celý svůj dosavadní život. Vzpomínáme na vše, co se nám povedlo, mnohem více však na to, co se nám nepovedlo, co jsme nezvládli s čím nejsme spokojeni. Kolem sebe neustále slýchám větu: „Tento rok byl jeden z nejhorších, co jsem zažil.“ Každý rok se pro ni najde nějaký důvod. Nevím, kde se tento přílišný pesimismus na konci roku v lidech bere. Snad je to přirozené cítit s rychle plynoucím časem spíše úzkost z jeho konce, než radost z nového začátku... O to více se pak snažíme všechno změnit, vykročit tou správnou nohou. Plánujeme si, že budeme lepší, úspěšnější, spokojenější, že toho dokážeme více. Dáváme si novoroční předsevzetí. Odhodláváme se udělat velké změny v životě a máme velké plány do budoucnosti. A i přesto, že to myslíme opravdu vážně, skoro nikdy se nám nepodaří tato velkolepá přání uskutečnit. Poměr předsevzetí řečených a úspěšně naplněných je povážlivě menší než těch nedokončených... I já jsem pár takových předsevzetí kdysi učinila. A také jsem jako tisíce lidí přede mnou ve všech „vybouchla“.

I letos jsem se zamýšlela nad uplynulým rokem a přemýšlela o tom nadcházejícím. Těch věcí, které bych chtěla ve svém životě změnit, udělat trochu jinak, je TOLIK! Jak to ale udělat, abych nezůstala zase v půlce cesty, nebo jen na začátku? Jak to udělat, abych na cestě neztratila odvalu, vytrvalost, a především ten správný směr? Vždyť na nás každý den čeká tolik zkoušek, překážek a pokušení, která nás snadno odradí. A já jsem tolikrát zklamala, že už si nevěřím...

Na konci doby vánoční si připomínáme svátek Tří králů. Příběh mudrců z východu mi vždycky přišel tak neskutečný. Ne z toho důvodu, že bych nerozuměla tomu, proč se tak velice vážené osoby vydaly na tuto dlouhou a strastiplnou cestu. Ale protože jsem nechápala, JAK to dokázaly. Připadalo mi to naprosto nemožné, nespílitelné. Dneska už si ani neumíme představit, co to všechno muselo obnášet a jak obrovská musela být jejich víra, odvaha a odhodlání. Co je tedy pohánělo udělat každý den další krok do neznáma? Možná vám teď přijde, že odpověď

je úplně jednoduchá. Tak jednoduchá, že by na ni přišlo i dítě v mateřské školce. No, někdy nás ta nejjednodušší odpověď prostě nenapadne. Já jsem si to uvědomila až letos, a to o tom mluvíme vždycky celý Advent. Králové přece putovali za Betlémskou hvězdou. Ta jim svítila na cestu, ukazovala správný směr a dovedla je zdárně až do cíle. Můžu mít i já takovou Hvězdu? Protože pokud ano, pak je přece vyloučené, abych zabloudila a nedokázala se vrátit zpět. Stejně jako tři králové, i já bych mohla dokázat zdánlivě nemožné, překonat všechny překážky, obtíže a nebezpečí. Když bude má Hvězda dostatečně jasná a nespustím z ní oči, povede mé kroky a posvítí mi na cestě.

Já už svou Hvězdu mám. A za čím putujete vy?

Anička

AHOJ, VŠICHNI!

Jmenuji se Sasovská Liudmyla, je mi 26 let, v současné době žiji a pracuji ve městě Havířov v České republice. Stalo se, že 24. února 2022 rozpoutalo Rusko na území mé země rozsáhlou válku, takže jsme s malým synem byli nuceni kvůli bezpečnosti opustit naše rodné město Berdychiv (Žytomyrská oblast) na Ukrajině.

V prvních dnech války jsme jeli na západní Ukrajinu v naději, že to bude jen na pár dní. O dva týdny později, když ruské jednotky dobyly velkou část Ukrajiny, jsem se rozhodla zemi opustit.

Díky Bohu a dobrovolníkům Centra pro Ukrajince nám přišel na pomoc ředitel střediska Don Bosko Jindra Honěk a jeho kolegyně Martina Lapáčková, kteří se pro nás později stali rodinou. Dodnes si pamatuji ten den, kdy jsme se potkali, s pocitem strachu a bezpečí zároveň. Pamatuji si, jak jsme bez znalosti jazyka poprvé navštívili místní kavárnu a obchod, muselo to vypadat velmi vtipně.

V prvních dnech bylo pro nás velmi těžké adaptovat se bez znalosti jazyka, ale děti a pracovníci střediska Don Bosko vždy rádi pomohli a vysvětlili význam slov, i když to trvalo poměrně dlouho. Po nějaké době začalo do střediska chodit mnoho ukrajinských dětí a já jsem jim zase pomohla zvyknout si na nové místo a najít nové přátele. Později začali ve středisku dělat kurzy českého jazyka, aby se tyto děti a mládež snáze dorozuměli s lidmi.

Díky středisku Don Bosko jsme mohli se synem navštívit mnoho různých míst v České republice, města jako je Praha, Brno, Bohumín, Ostrava, Opava a mnoho dalších. Také nezapomenutelné dojmy zůstaly po sedmidenním táboře v horách.

Momentálně jsem v ČR více než 10 měsíců, mluvím celkem plynule česky, syn chodí do školky a já mám zase možnost pracovat ve středisku jako asistent pedagoga. Pomáhám v komunikaci s ukrajinskými dětmi a také organizuji různé aktivity ve volnočasovém klubu.

Moc ráda pracuji s dětmi, tady jsem se našla. Děti jsou přece radost, laskavost, upřímnost, bezprostřednost. Nabíjejí mě svou energií a naplňují život štěstím.

Liuda

POHODOVÉ VÁNOČNÍ ZÁPOLENÍ V PINCI

Už je to dlouholetá tradice a nějaký ten rok, kdy jsme poprvé připravili Vánoční turnaj rodinných dvojic ve stolním tenise. Letos se konal již 18.ročník. Letošní turnaj byl malinko komornější, ale o to více pohodový. Přihlásilo se totiž jen sedm rodinných dvojic. Můžeme jen spekulovat, jestli lidi nemají čas nebo se jim nechce nebo jsou všichni nemocní. Nicméně i v tomto počtu jsme si turnaj jako každý rok parádně užili. Dvojice byly rozděleny do dvou skupin, ze kterých první dvě dvojice postoupily do hlavní soutěže a dvojice na třetím a čtvrtém místě ve skupině si zahrály o cenu útěchy. Jako vždy se hrála nejdříve čtyřhra, která bývá velice často rozhodující. No a poté přišly na řadu dvouhry. Aby se účastníci nenudili, když zrovna nehrají, připravili jsme opět pohodový doprovodný program. Letos se naše dvě dobrovolnice utkaly s účastníky ve čtyřech soutěžních disciplínách. Byl to curling,

společenské hry Dobble a Krycí jména a hra Jenga, ve které se staví co nejvyšší věž. Za každou disciplínu mohli soutěžící získat lístek do tomboly. Samozřejmě nechyběl ani bufet U sněhuláka s dobrotami a skvělou domácí klobásou z pece.

No a nakonec jsme vše vyhodnotili a předali ceny nejlepším dvojicím. Tak snad ten 19.ročník v roce 2023 bude co do počtu účastníků o něco lepší, protože atmosféra je vždy na top úrovni.

Jirka

NEVIDITELNÁ VÝSTAVA

Dne 20. 1. 2023 jsme se s dětmi účastnili Neviditelné výstavy v Praze. Děti byly vybrány za odměnu v rámci projektu Spolu, ne vedle sebe. Neviditelná výstava byla pro děti opravdovým zážitkem. Děti měly možnost vyzkoušet si pomůcky pro nevidomé lidi a nahlédnout do jejich života.

V rámci dne se nám věnovali dva nevidomí průvodci, kteří dětem přiblížili svůj život, vysvětlili jim, zda jsou nevidomí od narození nebo po úraze apod. Byli jsme rozděleni do dvou skupinek a prošli jsme si neviditelnou výstavu v absolutní tmě, kde nás doprovázeli nevidomí průvodci, kteří popisovali, kde se ve tmě momentálně nacházíme. Bylo velmi náročné se v absolutní tmě orientovat pouze na základě hmatu, sluchu a intuice. Vše ztěžovala nejistota, která se v absolutní tmě objevuje. Děti si tak měly možnost uvědomit, jak je zrak důležitý, jaký je to dar a jak málo stačí k tomu, abychom o něj mohli přijít.

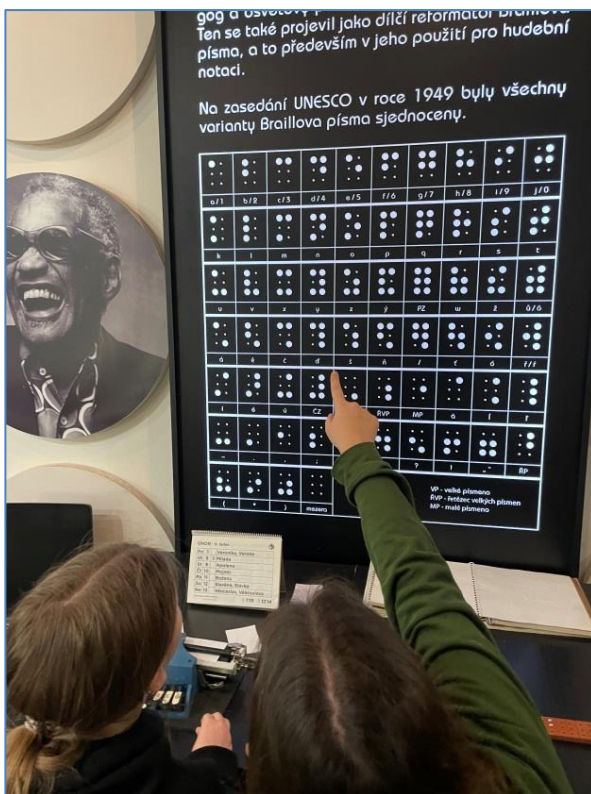

Na konci výstavy nás čekal bar po tmě, kde jsme si mohli něco objednat, dle nabídky, kterou nám průvodce sdělil, což pro účastníky znamenalo také využít paměť, aby se nemuseli opět ptát na nabídku. Velmi zajímavé bylo, že mince s hodnotou 2 mají hranaté okraje, jako dvoukoruna a dvacetikoruna, mince s hodnotou 1 jsou kulaté a poznají se podle vroubkovaného okraje, jako je 1 koruna a desetikoruna. Pět korun je jediná kulatá mince s hladkou stranou. Účastníci si tak vyzkoušeli svůj hmat a měli možnosti si v baru něco objednat a lépe vychutnat, jelikož ve tmě se zbystřují ostatní smysly.

Nakonec jsme naši Neviditelnou výstavu spojili s návštěvou památkových míst Prahy, jelikož jsme zjistili, že více jak polovina přítomných dětí nikdy v Praze nebyla. Měli jsme tak možnost dětem zprostředkovat jeden den plný nevšedních zážitků.

Byla celkem dost zima, ale to nám nevadilo, jelikož zážitky stály za to. Ve vlaku nás přepadla velká únava z celého dne ☺. Někteří si i pěkně „schrupli“. Neviditelnou výstavu vřele doporučujeme.

Doxxy

8. PROSINEC

Datum, na které každý rok připadá svátek Neposkvrněného početí Panny Marie. Datum, které je tak významné pro salesiánskou rodinu. 8. prosince 1841 se začalo psát dílo Dona Boska, nejdříve v Turíně, následně v celém světě. Od toho dne „se začala odvíjet má činnost ve prospěch mladých, kteří se bezcílně toulali po městě, a zejména těch, které propustili z vězení,“ napsal sám mladý kněz Jan Bosko.

V Havířově 8. prosince 1965 se poprvé mužský chrámový sbor zasvětil Panně Marii. Toto zasvěcení se obnovuje každým rokem. Po sametové revoluci mnozí členové sboru pod vedením pana Ing. Jindřicha Hoňka st. začali budovat dílo Dona Boska v Havířově. Vyhrnuli si rukávy a pod jejich rukama rostlo středisko Dona Boska nejprve v Havířově – Městě, poté v Havířově – Šumbarku, kde vyrostl zároveň kostel zasvěcený sv. Janu Boskovi. Vybudovat domy však nestačilo, bylo potřeba otevřít náruč dětem a mládeži, která se bezcílně potulovala ulicemi města. Ukázat během her, sportování, tvoření dětem vyšší hodnoty, které činí člověka dobrým člověkem.

Zasvěcení mužského sboru se uskutečnilo také letos. 8. prosince 2022 jsme v Havířově prožili slavnost Panny Marie spolu s naším otcem biskupem Martinem Davidem. Při mši v kostele sv. Anny požehnal

novou sochu Panny Marie s dítětem Ježíšem. Poté bylo město Havířov zasvěceno Panně Marii. Věřím, že tento úkon přinese mnoho milostí do našich srdcí, přinese mnoho dobra celému našemu městu, pro všechny jeho obyvatele.

Jana

BŮH MU DAL MOUDROST A PROZÍRAVOST A SRDCE VELKÉ JAKO MOŘSKÉ POBŘEŽÍ

Těmito slovy začíná vstupní antifona při mši svaté ze slavnosti svatého Jana Boska. Lepší charakteristiku v jedné větě jsem snad ještě neviděl. Za svůj život jsem toho hodně slyšel i přečetl o Donu Boskovi, o jeho životě. Byl jsem na místech, kde se narodil, kde vyrůstal, žil, založil oratoř i zemřel.

V liturgii slavnosti je čtení z listu Filipánům 4,4–9. Stěžejní zde je: „Dělejte nadále to, co jste ode mne slyšeli a na mně viděli.“

A navazuje Matoušovo evangelium 18,1–6.10 s výzvou: „Kdo přijme jedno takové dítě kvůli mně, mne přijímá.“

Chceme se připodobnit Don Boskovi, dělat to jako on. Proto je nutná znalost jeho života. Číst a promýšlet jeho životopisy, meditovat, modlit se o jeho ducha.

Známé u nás jsou životopisy od Albertiho, Teresia Bosca, Štěchové. Filmové verze i zvukové nahrávky životopisu od slovenských salesiánů. V poslední době vydaný a nově revidovaný životopis napsaný P. Oldřichem Medem SDB, který čerpal přímo z několika svazků životopisných pamětí Memorie Biografie. Nemůžeme také zapomenout na životopis napsaný samotným Don Boskem „Můj život pro mladé“.

Zde je předmluva ke knize od Teresia Bosca:

Don Bosko ve svých padesáti osmi letech začal na příkaz papeže Pia IX. psát dějiny prvních čtyřiceti let svého života. Tři objemné, rukou psané sešity nebyly podle výslovné vůle Dona Boska zveřejněny. Po sedmdesát tři let zůstaly v salesiánském archivu. Teprve roku 1946 z nich připravil Eugenio Ceria, jeden ze životopisců Dona Boska, vydání určené pouze salesiánským domům.

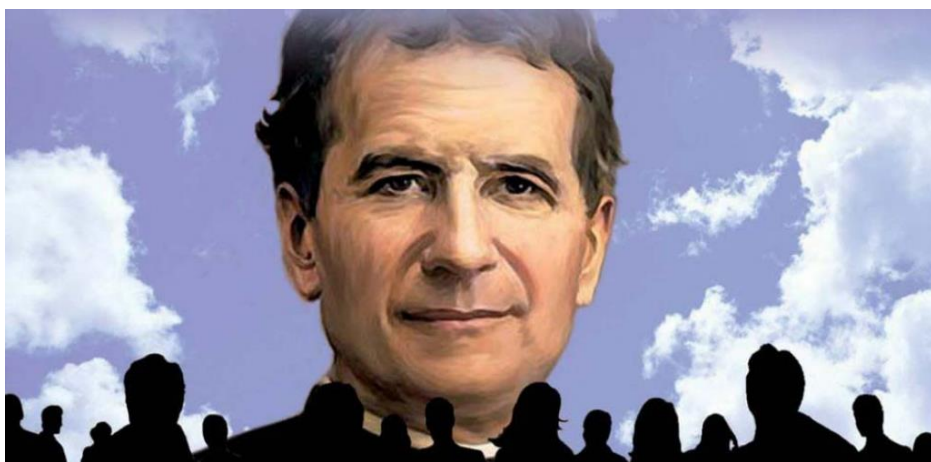
Dnes je tento vzácný text v celé své šíři zpřístupněn všem. Úpravou prošel pouze jazyk (lidová italština 19. století byla přepsána do dnešní podoby), abychom se všichni bez obtíží mohli setkat s autentickým Donem Boskem, nikým nerozmělněným a „necenzurovaným“. Znepokojující podmínky mladých dělníků v Turíně, dramatický boj proti kněžím v roce 1848, Don Boskovy vzrušující sny a proroctví, začátky první oratoře, tvrdé střety s protestanty - to vše je z první ruky zaznamenáno ve vzácném dokumentu tohoto svědka a proroka, který se v oněch letech stal otcem a zakladatelem salesiánské rodiny.

A samotný Don Bosko zde píše:

Drazí synové, až budete číst tyto paměti a já zde už nebudu, vzpomínejte na mě jako na tatínka, který vás měl rád a který vám zanechal tyto stránky na znamení své lásky. A při této vzpomínce se pomodlete za klid mé duše.

Snažme se co nejvíce poznat Don Boska a „dělat nadále to, co jsme od něho slyšeli a na něm viděli“.

Jindřich Honěk, ředitel

HAŠKOVA I, HAVÍŘOV-MĚSTO

OZVĚNY Z ORATOŘE
TEL. 596 810 145

VYŠLO: 31.1.2023